

selv gør, hvad de kan, for at skaffe sig Arbejde, efterhaanden svækkes.

Det blev af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning) Gang paa Gang fremdraget, at dette Nødarbejde er en Form for Løntrykkeri. Det forekommer mig at være at vende Sagen helt paa Hovedet. Lad os tage et Eksempel fra andre Erhverv. Jeg skal her ikke nævne Landbruget; jeg ved, at naar en Landbruger taler om Landbruget, begynder man straks at rynke lidt paa Næsen og tænke som saa: Nu vil I søge at skabe jer en Fortrinsstilling. Jeg skal derfor ikke drage Sammenligning med Landbruget, men med Fiskeriet. Fiskerne maa nu sælge de Fisk, de fanger, til de Priser, de kan opnaa. Det er Lønnen for deres Arbejde. Men lad os tænke os, at Staten sagde til dem: De Fisk, I ikke kan faa solgt til de Priser, I har tænkt at skulle have, og som I har fastsat, vil vi give en bestemt Pris for. Var det saa en Form for at trykke deres Fortjeneste ned? Nej, tværtimod, det var en Form for at sikre dem en forøget Fortjeneste.

Det, som Industriens Arbejdere gennem deres Repræsentanter, de socialdemokratiske Talere, kræver, er dette, at Samfundet indenfor dets økonomiske Evne skal gøre alt for at garantere dem, at de kan faa den Løn, som de er blevet enige med Arbejdsgiverne om. Jeg tror, alle maa indrømme, at en saadan Garanti kan Staten ikke give alle Erhverv. Det er økonomisk talt umuligt, fordi Staten ikke har andet end, hvad den tager fra Erhvervene. Naar en bestemt Erhvervsgrens Arbejdere kræver en saadan Garanti, kræver de altsaa en Forret fremfor Arbejderne i andre Erhverv, i dette Tilfælde en Garanti for en højere Betaling for det Arbejde, der lægges i Industrien, end den, der kan gives for det Arbejde, der lægges i de andre Erhverv, ogsaa de smaa og selvstændige Bedrifter. Det forekommer mig at være urigtigt, saaledes at stille det ene Erhvervs Arbejdere gunstigere, at give dem en privilegeret Stilling paa andre Arbejders Bekostning. Og i det lange Løb vil det være til Industriarbejdernes egen Skade. Thi hvis det at være Lønarbejder indenfor Industrien skal være en privilegeret Stilling i den Forstand, at dette Arbejde lønnes højere end Arbejdet i andre Erhverv, vil efterhaanden flere og flere søge derhen, Erhvervet vil blive overfyldt, og der vil blive stadig Arbejdsløshed indenfor det. Det er derfor ganske naturligt og ikke ubilligt overfor Industriens Arbejdere, naar Regeringen stiller sig paa det Standpunkt, at den ikke vil garantere dem fuld tarifmæssig Løn, men hjælpe til,

at de kan faa en Løn, der i alt Fald er udover, hvad de kan faa i Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Et Spørgsmaal, som der stadig tales om fra denne Talerstol og for Resten fra de fleste Talerstole ud over Landet, er Industrikrisen. Der er af Folk, som ser med nogen Uvillie paa Landbruget, blevet sagt, at naar Landbruget ikke mener at kunne gaa med til den Politik, der gaar ud paa at hæve Prisniveauet, saaledes at Industrien kan tage højere Priser for sine Varer, er det enten, fordi man er dum eller egoistisk. Jeg staaer her med en Udtalelse i et Blad fra en af Industriens Mænd. Det er Bladet „Politiken“, og det kan ikke antages, at dette Blad refererer for at gøre Venstre tilpas. Manden udtaler, at det, som man hører mod den Politik, som Industrien anbefaler, er „Gentagelse paa Gentagelse af de mest forvirrede, ulogiske og urigtige Landboforestillinger“. Han knytter altsaa det forvirrede, det ulogiske, det urigtige særlig til Landboforestillinger. Jeg har ogsaa i et Blad — jeg ved ikke, om det er rigtigt — set, at en af de ledende Politikere her paa Rigsdagen skulde have udtalt, at Landbefolkningen vist ikke vilde ofre 10 Øre paa et Par Træsko for at støtte Industrien. Man beskylder altsaa de Folk, der ikke er enige med Industriens Mænd i, hvad der skal gøres, for at være forvirrede, ulogiske, urigtige i deres Opfattelse eller egoistiske. Det forekommer mig, at de Folk, der har en efter deres egen Opfattelse saa klar Forstand og høj Moral, kunde finde en mere passende Maade til at vise deres høje Forstand og Moral paa end ved at bruge saadanne, nærmest grove, Ord overfor anderledestænkende.

Naar Modstanderne af de Krav, som er fremkommet fra Industriens Side, i det væsentlige støtter Regeringens Politik med Hensyn til denne Sag, saa er det hverken ud fra forvirrede Tanker eller egoistiske Motiver, men saa er det ud fra en Overbevisning om, at denne Fremgangsmaade vil være uretfærdig og tillige i det lange Løb uklog overfor det Erhverv, som forlanger en saadan Politik Gennemførelse. Denne Opfattelse bliver næret ad forskellige Veje. Jeg skal nævne nogle af disse. Den bliver i høj Grad næret deraf, at de, der vil Industribeskyttelsespolitikken, enten under den ene eller den anden Form, raaber baade først og sidst paa Staten: det er Staten, som skal gribe ind, det er Staten, som skal tage sig af og ordne det hele. Jeg tror, at der indenfor de andre Kredse er en klar og tydelig Forstaaelse af, at en Erhvervskrise